

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku: słowny znak towarowy „SMART WATER”, rejestracja wspólnotowego znaku towarowego nr 781 153

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Energy Brands, Inc.

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie wygaśnięcia prawa do wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Orthogen przeciwko OHIM — Arthrex Medizinische Instrumente (IRAP)

(Sprawa T-253/13)

(2013/C 207/67)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Orthogen AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci M. Finger i S. Krüger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Arthrex Medizinische Instrumente GmbH (Karlsfeld, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie R 382/2012-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „IRAP” dla towarów i usług z klas 1, 5, 10, 42 i 44 — wspólnotowy znak towarowy nr 3 609 121

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Arthrex Medizinische Instrumente GmbH

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Bezwzględna podstawa unieważnienia; „IRAP” stanowi potoczny skrót dla określonego białka, które pełni istotną rolę w określonym medycznym lub weterynaryjnym leczeniu

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 6 maja 2013 r. — Stayer Ibérica przeciwko OHIM — Korporacja „Masternet” (STAYER)

(Sprawa T-254/13)

(2013/C 207/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat S. Rizzo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: ZAO Korporacja „Masternet” (Moskwa, Rosja)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uwzględnia ona w części odwołanie i unieważnia rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 4675881 w odniesieniu do następujących towarów:
 - klasa 7: maszyny i narzędzia, części (powleczone diamentem) maszyn do cięcia i polerowania, wiertarki i tnące tarcze dla następujących przemysłów: marmur, granit, kamień, piaskowiec, płyty kamienne, płytki ceramiczne, cegła, oraz ogólnie rzecz biorąc narzędzia do cięcia jako części maszyn, o których mowa w klasie 7;
 - klasa 8: ręcznie sterowane przyrządy do szlifowania (tarcze i tarcze szlifierskie);
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: graficzny znak towarowy „STAYER” — wspólnotowy znak towarowy nr 4 675 881

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: wniosek o unieważnienie prawa do znaku został oparty na art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe uwzględnienie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 76 ust. 2, art. 15 i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2013 r. — Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-257/13)

(2013/C 207/69)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/123/UE z dnia 26 lutego 2013 r. (notyfikowanej jako dokument nr C(2013) 981) wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 67, s. 20) w części wyłączającej z finansowania kwoty 28 763 238,60 EUR oraz 5 688 440,96 EUR wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1258/1999⁽¹⁾ i

art. 31 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005⁽²⁾ poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa

— Komisja zastosowała korektę finansową w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo że wydatki zostały dokonane przez władze polskie zgodnie z przepisami wspólnotowymi. Rzeczpospolita Polska kwestionuje interpretację prawną i ustalenia faktyczne Komisji w odniesieniu do rzekomych niedociągnięć w systemie zarządzania działaniem „Renty strukturalne”, dotyczących, po pierwsze, wymogu prowadzenia działalności komercyjnej w okresie poprzedzającym przekazanie gospodarstwa za rentę strukturalną, po drugie, wadliwości akceptowanego przez władze polskie dowodu posiadania umiejętności zawodowych w formie oświadczenia, i po trzecie, braku ustanowienia kar dla osób przejmujących gospodarstwa za niewywiązania się z zobowiązania prowadzenia działalności rolniczej przez okres 5 lat.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 czwarty akapit rozporządzenia (WE) nr 1258/1999 i art. 31 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005 oraz naruszenia zasady proporcjonalności poprzez zastosowanie korekty ryczałtowej w wysokości rażąco nadmiernej w stosunku do ryzyka ewentualnej straty finansowej dla budżetu Wspólnoty

— Żadne z zarzucanych niedociągnięć nie powodowało i nie mogło powodować strat finansowych dla Wspólnoty, a w każdym razie ryzyko takich strat było całkowicie marginalne.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 drugi akapit TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji

— Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów, ustaleń faktycznych i prawnych na poparcie swoich wniosków z wizytacji trzech gospodarstw rolnych.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pomocniczości

— Komisja rażąco naruszyła wpisaną w politykę wsparcia rozwoju obszarów wiejskich zasadę pomocniczości. Komisja dokonała interpretacji dokumentów programowych wsparcia obszarów wiejskich i sformułowała w istocie wymogi w stosunku do sposobu i trybu wdrażania programu, ingerując w ten sposób w zakres swobody decyzyjnej państw członkowskich odnośnie do środków realizacji celów nakreślonych w dokumentacji programowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1).